

— Hiszen mi együtt voltunk a turistacsoportban. Amikor az angol kiejtette kezéből a csokrot, Natasa a virágokat kezdte szedegetni, én pedig hozzáláttam, hogy segítek neki. Most viszont a gyümölcsös kosarat hordozom utána. Ugyan, hol vagyunk mi az angol lordoktól!

Natasa gyengéden párja vállára helyezte kezét és mosollyal az ajkán így szólt:

— Ugyan, hol vannak az angol lordok a mi orosz férfiainktól.

Majd a boldog lány felém fordult s így szólt:

— Andrejjel egy hónapja vagyunk házасok, most az én szüleimet jöttünk meglátogatni.

A lányok története hallatán sokan gondolhatják, hogy szerencsájük volt, hogy ez egy rendhagyó eset. Én mégis határozottan állítom, hogy ez az eset teljesen szabvány- és törvényszerű. Sőt, mi több, állítom, hogy ha más lányok is megismétlik Kátya és Natasa cselekvéseit a felállított sorrend szerint, előre vetíthetnek maguknak egy hasonlóan megoldódó helyzetet. A nevekben, a jövődöbelik jellemében és az eltökélt szándék beteljesülésének a határidejében lehetnek természetesen különbségek, de az, hogy hasonló helyzet előfordulhat másokkal is, már előre meg van határozva. Ki határozta meg előre? Maguk a lányok, gondolataik képe és a kép megalkotását követő cselekvések egymás utáni sorrendisége.

ítéljék meg Önök maguk! Kátyában felébredt egy vágy-álom vagy egy cél - férjhez menni egy angolhoz. Nem fontos, minek a hatására kezdte ezt vágyani. A legkézenfekvőbb az, hogy a piac légköre volt számára elfogadhatatlan, az alkoholizáló vásárlók, a durvaság, de az is lehet, hogy a botrányos vásárló gúnyolódása.

Tehát, megjelent a vágy. Na és? Kevés akad olyan a fiatal lányok között, aki ne álmodozna egy fehér „Mercedesen”

érkező hercegről, de férjhez - ennek ellenére - csak közönséges balekokhoz mennek. Vágyaik zömmel nem teljesülnek.

Egyetértek, természetesen, nem teljesülnek, de csupán azért, mert cselekvésük, pontosabban cselekvésképtelenségük az álmuk megtestesítése irányában a lottószelvényről szóló anekdotikus helyzetre hasonlít. Amikor az ember nyereményről álmodozik, még Istent is segítségül hívja, de a legalapvetőbb dolgot nem teszi meg, egyetlen lottószelvényt sem szerez be.

A lányok cselekedni kezdtek, és kialakult egy bizonyos lánccolat: vágy — gondolat — tett. Próbálják meg az adott láncszemek csak valamelyikét is kiiktatni és a lányok sorsa egészen másképpen alakul!

A SORSODAT MAGAD ALKOTOD

Az ember sorsa! Sokan hozzászótkak a gondolathoz, hogy sorsunkat valaki főnről irányítja. De közben ez a „valaki” egyszerűen minden embernek rendelkezésére bocsátja a legerősebb energiát, mely a Világegyetemben található, s ez képes a sorsát alakítani annak, aki uralja, de képes létrehozni új csillagrendszereket is. Ennek az energiának a neve: „emberi gondolat”.

Nem elég tudni, hogy ez így van: ezt a tényt elkerülhetetlenül tudatosítanunk és éreznünk kell.

Attól, hogy mennyire vagyunk képesek ezt tudatosítani, megérezni és megérteni, függ az, hogy milyen mértékben nyílnak meg előttünk az Univerzum titkai, a csodák, magyarán, a törvényszerű jelenségek mechanizmusai.

Csak a gondolat energiájának a tudatosítása és befogadása teszi lehetővé, hogy az ember saját életét és szeretteinek az életét boldogabbá tegye. Hiszen az ember számára a Földön éppen a boldog élet rendeltetett.

Tehát meg kell bizonyosodnunk az alábbi következtetések vitathatatlanságáról:

Első: az ember gondolkodó lény.

Második: **a gondolat energiájának – erejét tekintve – nincs párja az Univerzumban: minden, mit magunk körül látunk, és mi magunk is, a gondolat energiája által lett teremtve.**

Felsorolhatjuk a tárgyak millióit – kezdve a primitív fejszétől egészen az űrhajóig –, minden egyest megelőzőt

a gondolat.

A képzelet megalkotja az anyagi tárgyat a számunkra láthatatlan térben. Még nem látjuk megtestesülését, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a tárgy nem létezik. A gondolati térben már meg van építve, létre van hozva és ez a tény sokkal fontosabb, mint az ezt követő megtestesülés.

Az úrhajót egy vagy néhány ember gondolata építi. Még nem látjuk, nem érinthetjük meg, de az ennek ellenére már létezik! Létezik egy számunkra láthatatlan szinten, dimenzióban, majd ezután ölt anyagi testet, közönséges testi szemeink számára látható formát vesz magára.

Mi a fontosabb az úrhajó létrehozatalában? Feltalálója, tervezője gondolata vagy a munkás műveletei, aki az elképzelés rajzai szerint elkészíti annak alkotó elemeit? Az adott esetben természetesen minden egyes munkafázis fontos, de a legfontosabb mégis az eredendő gondolat.

A valódi úrhajó meghibásodhat, de sosem valamilyen selejtes alkotóelem lesz a hibás, hanem a pontatlanul kidolgozott gondolat. A köznyelvnek van erre egy kifejezése: „nincs átgondolva”.

A gondolat előre láthat minden meghibásodást. A gondolat számára nem létezik előre láthatatlan helyzet. De meghibásodások, mindenféle visszasságok mégis történnek. Miért? Elhamarkodtak annak megvalósítását, nem engedték, hogy a gondolat befejezze a tervet.

Ekképpen, ha önállóan elgondolkodik rajta, mindenki maga meggyőződhet a következtetés tagadhatatlanságáról: a tárgyak mindegyike, bármikor lettek is előállítva a Földön, a gondolat megtestesülései.

Szükséges tudatosítanunk, hogy az összes élethelyzet, beleértve magát az életet, előbb a gondolatainkban zajlik le.

Az általunk látott természet élő világát, beleértve magát az embert, eredetileg Isten gondolata alakította ki.

Az ember úgy, ahogy Isten is, képes gondolatával létrehozni új tárgyakat és saját életének helyzeteit is.

Ha gondolkodásmódunk gyengén fejlett, vagy valamilyen okok hatására nem engedjük meg neki, hogy szabadon használja a számára jellegzetes energiát és gyorsaságot, akkor élethelyezeteinkre idegen gondolat fog hatni, például, szeretteink, ismerőseink gondolatai, a társadalomban általánosan elfogadott elvek.

De élethelyezeteinket eredetileg még ebben a második helyzetben is emberi gondolatok alakítják ki. S mi magunk vagyunk a hibásak, ha gúzsba kötöttük, bebörtönöztük saját gondolkodásmódunkat, alá vetettük magunkat egy másik ember gondolatainak, és sikertelenségünk vagy sikerünk immár e valaki más vagy mások gondolataitól fog függeni.

Az elmondottakról számtalan élethelyzet példáján meg lehet bizonyosodni. Csak gondoljanak bele, mit tesz az ember még azelőtt, hogy híres művész lesz belőle! Előbb természetesen álmodozik róla, majd gondolataiban tervet sző vágya elérésére, és tovább cselekszik: amatőr társulatokba jár, a célnak megfelelő képzőintézménybe, majd munka a színházban, filmstúdióban vagy filharmóniában.

Ellenvethetik, hogy mindenki arról álmodik, hogy a leghíresebb művész lesz, mégis csak bizonyos emberek válnak ilyenné. Sőt, vannak olyanok is, akiknek más, a művészettől idegen területen kell munkát keresniük. A vágy mellé elkerülhetetlen még a tehetség is! Igen, elkerülhetetlen! De hiszen a tehetséget is a gondolat ereje hozza létre!

És a testi vagy a szellemi adottságok? Hogyne, ezeknek is van szerepük. De ismét csak azt lehet mondani, hogy az elme nem annyira buta, hogy azt az embert, akinek nincs lába, arra ösztönözze, hogy balettiskolába jelentkezzen.

Ugyan már, hogy lehetne ez igaz, gondolhatja az olvasó,

ha minden, még a hivatás, a jóllét is az ember saját gondolkodásától függne, akkor mindenki kivétel nélkül híres és gazdag volna, nem volna senki, aki csak tengődik, szemetes kukákban kutat élelem után!

Nos, jöjjenek velem, menjünk, nézzünk szét a szó szoros értelmében a szemetes kukák környékén!